

Taivas oli seijas, veet yöhön tyyntyneet. Tuuli heinää heijas', sai varjot syvenneet kuin surunmustat verhot metsän ikkunaan, jossa öiset perhot alkoivat tanssimaan. Taivaalla korkealla syttyi tähdet taivaan, kuin lyhdyt katon alla yön hämyhetken maan. Soi joiku mustarastaan kuin huilu hiljainen. Tuul' lauloi ääntä vastaan kuin impi suruinen. Ol' ihmeellinen duo tuulettaren, huilun. Se täytti metsät, suon, kallioitten kuilun: "On elokuinen yö, hämyn siniretki! Tusinaa kello lyö, saa sen taikahetki!" Ja niin tosiaan! Varjot muodon sai. Keijuina tanssimaan käyp' äänetönnä vain. Yön synkät sammalhapset ryömivät koloistaan, maan väen tummat lapset ylös luolistaan. Väki yön ja varjon juhli elokuuta. Kun koitti hetki valon, jäljellä ei muuta kuin varjot haalenevat, sen hämysilkki hento. Taas taivaat vaalenevat aamulinnun peitti lento.